

Балада

Це балада про убиту,
що раптово з крісла встала.

Заримована сумлінно
на красивому папері.

При незапненій фіранці,
В світлі лампи це зчинилось.

Хто хотів – узріти міг.

Тільки-но замкнулись двері
і убивця збіг по сходах,
встала жінка, як сновида,
що прокинулась у тиші.

Встала жінка, озирнулась,
і зіницями твердими
сновигає по кутках.

Не ширяє у повітрі,
а, як завжди, по підлозі,
по рипучих дошках йде.

Всі сліди свого убивці
палить в грубці, до дрібниці,
всі світлини, машинально
всі шнурки з шухляд у спальні.

Ні, її не задушили.

І застрелить не посміли.
Невідому смерть вчинили.

Тож, подібна до живої,
вільно ходить у покої.
Здатна сльози проливати,
нажахатись мишеняти.

Так багато рис кумедних,
для підробки якнайліпших.

Жінка встала, як встається.

Жінка ходить, як ідеться.

І співає перед люстром
з гребінцем.

Радість писати

Куди мчить ця звір-шована сарна звір-шованим лісом?
Хіба напитися написаної води,
що її мордочку відлунить, наче рима?
Чому вона голову підіймає, невже щось чує?
Спираючись на позичені в природи чотири ніжки,
з-під моїх пальців стриже вухами.
Тиша – це слово шелестить на папері
та розсуває
згущені словом «ліс» гілки.

Над білим аркушем готуються до стрибка
літери, що можуть невдало розміститися;

спонукальні речення,
від яких не знайти порятунку.

У краплині чорнила чимало
мисливців із пристріляним оком,
ладних збігти крутим пером донизу,
оточити сарну, прицілитися.

Вони забувають, що життя насправді не тут.
Інші, чорним по білому, тут панують закони.
Один кліп ока триватиме, скільки заманеться мені,
може поділитися на маленькі вічності,
вщерть повні зупиненими в польоті кулями.
Незворотно, якщо така моя воля, нічого тут не трапиться.
Без мого дозволу навіть листочок не впаде,
жодна стеблина не зігнеться під крапкою ратички.

Тож існує світ,
долею якого я керую свавільно?
Час, що його тримаю в ланцюгах знаків?
Невпинне існування за моїм наказом?

Радість писати.
Вміння схоплювати.
Помста смертної руки.

Комік

Промине кохання наше,
потім сто і двісті років,
потім знову будем разом:

двійко коміків-акторів,
фаворити театралів,
нас зіграють у спектаклі.

В невеличкім водевілі:
трохи танців, купа сміху,
влучна риса характерна,
сплеск овацій.

Будеш ти смішний страшенно
в тамтих ревнощах, на сцені,
в цій краватці.

Голова моя шалена,
серце і корона в мене,
серце знада розривала,
і корона ледь не впала.

Наші стрічі нетривалі,
розставання, сміх у залі
сім річок і стільки ж гір
переповідали далі.

Чи страждань було замало,
чи терпіння нам не стало –
влучимо словами.

І нарешті у поклоні
згубимося між куліс.
Глядачі поїдуть спати,
розвеселені до сліз.

Будуть справді добре жити,
в них приручиться кохання,
тигр поїсть із їхніх вправних рук.

Ми ж навічно такі самі,
в каптурах із дзвіночками,
в їхній дзвін по-варварськи
заслухані.

Музей

Є тарілки, але бракує апетиту.
Є обручки, але взаємності нема
вже щонайменше триста років.

Є віяло, а де ж рум'янець зник?
І є мечі – куди поділась лютість?
І люття ані бренькне на смерканні.

Через відсутність вічності зібралась
шалена кількість давнішніх речей.
Наглядачеві солодко дрімати
між шаф, де причаїлись експонати.

Перебороли час метали, глина,
тихенько тішиться перо пташине.
Регоче тільки шпилька вар'ятки-єгиптянки.

Корона голову пережила.
Долоня вщент програла рукавиці.
Взяв гору над ногою черевик.

А щодо мене – я живу, повірте.
Моє змагання з сукнею триває.
Але який же чинить сукня опір!
І як воліє пережить мене.

Рух

Ти тут плачеш, там танцюють.
Там в твоїй сльозі танцюють.
Там веселощі й розваги,
там не знають ні про що.
Майже мерехтять свічада.
Майже свічкове жаріння.
Ледь не сходинки й під'їзди.
Ніби жести всіх манжет.
Легковажні Водень з Киснем,
Розбишаки Хлор і Натрій
Із пустунчиком Азотом,
згуртувавшись у танок,
під склепіннями вирують.
Ти тут плачеш – їм це втіха.
Серенада Амадея.
Гарна маско, хто ти є?

Дві мавпи Брейгеля

Я маю екзаменаційний сон:
дві мавпи у вікні, прикуті ланцюгом,
за шибкою літає небо
й море
купається

Здаю історію людей.
Із помилками й затинанням.

Одна з тварин вдивляється уважно
та іронічно слухає,
а друга мавпа на позір дрімає –
але коли в питанні я гублюсь,
підказує мені
ледь чутним брязкотінням ланцюга.

Яблуня

В раю травневім, під яблунею-красунею,
Що цвітом, наче сміхом, заливається,

під несвідомою доброго і злого,
під такою, що стинає на це гілками,

під нічиєю – будь-хто може назвати її своєю,
під обтяженою тільки передчуттям плодів,

під нецікавою, який рік, яка країна,
що за планета і куди все котиться,

під ледь близькою мені, настільки для мене інакшою,
що ані розрадить мене, ані відштовхне,

під байдужою, що би не сталося,
та тремтячою від довготерпіння кожним листочком,

під незбагненою, ніби мені наснилася,
або снилося все, крім неї,
занадто прозоре і марне –

лишитися ще, не вертатися додому.
Додому повернутися прагнуть лиш в'язні.

Подив

Чому в особі ущент єдиній?
І що роблю тут собою нині?
Не в нірці, в хаті? У день вівторка?
Не в хутрі, в шкірі? З лицем, не листям?
Чому єдиний раз особисто?
На цій планеті? Де світить зірка?
Не спокусившись на стільки ер?
За всі епохи, рослини й води?
Всі небосхили і нематоди?
В кістках і крові? Лише тепер?
Сама у себе з собою? Нащо
не далеченько, а саме тут,
не за сто років (чи було б краще?)
сиджу, дивлюся у темний кут
– так само лоб свій здійма притьмом
оте гарчливе, що кличуть псом?